

אתר המעלה

גליון מס' 11

~ פרשת שמות ~

פרשת פרה

..... גליון פרשת שבוע - הקהילה החרדית - מעלה אדומים

וַתֵּצֵא אֶשׁ מִקֶּרְנֵי ה' וַתֹּאכַל אֹתָם (י, ב)

כיצד היתה מיתת נדב ואביהוא? - "שני חוטין של אש יצאו מבית קודש הקדשים ונחלקו לארבע ונכנסו שנים בחוטמו של זה ושנים בחוטמו של זה ושרפום" (סנהדרין נב.). ומדוע נענשו דווקא באופן זה?

אלא שמבואר בגמ' (עירובין סג.) "כל המורה הלכה בפני רבו **ראוי נחש להכישו**". וכיון ש"לא מתו בני אהרן עד שהורו הלכה בפני משה רבן" (שם) ראוי היה שנחש יכישם! אמנם במדרש (שהש"ר ג, א) מצינו ש"בשעה שהיו ישראל מתנודדין ממסע למסע היה עמוד הענן יורד ועמוד אש צומח ועשן המערכה עולה, **וכמין שני זקוקין של אש יוצאין מבין שני בדי הארון ושורפים לפניהם נחשים שרפים ועקרבים**". מעתה, היות ושני זקוקין של אש הם שהשימוז את כל הנחשים, ומפני כך לא יכלו נחשים להזיק לנדב ואביהוא על שהורו הלכה בפני רבם, לכן באו אותם **שני הזקוקין** - "שני חוטין של אש" והם שהמיתו את נדב ואביהוא.

[רבי יהונתן אייבשיץ]

וַיִּקְרְבוּ וַיִּשְׁאַם בְּכַתְנֵתָם אֶל מוֹזֶזֶן לְמוֹזָה (י, ה)

מפני מה משמיענו הכתוב שנשאו את נדב ואביהוא "**בכותנתם**"?

ונראה שהכתוב בא ליישב קושיא חמורה: המפרשים כתבו שאותו היום שבת היה. ולפ"ז יש להקשות, כיצד נשאו את המתים בשבת, הלא הלכה מפורשת היא (שו"ע או"ח שיא, א) שאין לטלטל את המת בשבת, אלא אם כן הניחו עליו ככר או תינוק?

אולם בהמשך הסימן שם (סעיף ד) מבואר, שלא הצריכו ככר או תינוק "אלא למת ערום **אבל אם הוא בכסותו אין צריך ככר או תינוק**". לכן משמיענו הכתוב שנשאו את נדב ואביהוא "**בכותנתם**", להודיעך את טעם ההיתר שנשאו אותם בשבת!

[רבי יהונתן אייבשיץ]

וְאֵת הָאַרְנֶבֶת (יא, ו)

הגמרא (מגילה ט:) מספרת שכאשר תלמי המלך גזר על היהודים לתרגם את התורה ליוונית, ישבו שבעים מחכמי ישראל כל אחד לבדו ותירגמו את התורה, ובכמה מקומות שינו את הכתוב, ובסוף נתגלה שכולם שינו את אותם שינויים. אחד מן השינויים הללו מבואר בגמ': "**וכתבו לו 'את צעירת הרגלים' ולא כתבו לו 'את הארנבת', מפני שאשתו של תלמי 'ארנבת' שמה, שלא יאמרו שחקו בי היהודים והטילו שם אשתי בתורה**".

ויש לתמוה: כיצד יכול תלמי המלך להגיע למסקנה שהיהודים הטילו שם אשתו בתורה, הרי נזכרו כאן כמה וכמה שמות בעלי חיים, ומדוע שלא תהא הארנבת בתוכם?

אלא שכל שאר החיות המוזכרות בפסוקים נזכרו בלשון זכר: גמל, שכן וחזיר, ורק הארנבת נזכרת בלשון נקיבה. ומכיון שכן, יכול היה תלמי לחשוב שהיא נכתבה בתורה כך רק כדי ללעוג לאשתו...

[בית יצחק]

והנה רש"י על דברי הגמ' הנ"ל פירש: "**וכתבו במקום 'ואת הארנבת' - 'ואת צעירת הרגלים', לפי שידיה קצרות וקטנות מרגליה**".

ודבריו מרפסין איגרי: מאחר **וידיה** קטנות מרגליה, מדוע קראה חכמים "צעירת הרגלים" ולא 'צעירת הידיים'?

כדי ליישב זאת בדרך חידוד יש להקשות קושיא נוספת: מדוע בכלל נקראה אשתו של תלמי "ארנבת", הלא לכל הדעות הוא שם משונה ומגונה! - אלא עלינו לומר שקראה כך משום שגופה היה שונה משאר בני אדם, וידיה היו קצרות מרגליה - כמו ארנבת, לכן קראו לה כך.

מעתה, אם היו כותבים "**ואת ארנבת**", תלמי היה כועס על כך שהטילו שם אשתו בתורה; ואם היו כותבים "**ואת צעירת הידיים**" - הוא היה כועס עוד יותר, שהיה נראה שהם לועגים לאשתו! על כן כתבו "**ואת צעירת הרגלים**" - "**לפי שידיה**" [של אשת תלמי] **קצרות וקטנות מרגליה**....

[מפי השמועה]

וְאֵת אֶלְהָה תִּשְׁקָצוּ... וְאֵת הַזֹּזִידָה (יא, יג-יט)

רש"י כותב שהחסידה "זו 'דיה', ולמה נקרא שמה 'חסידה'? - שעושה חסד עם חברותיה במזונות".

ויש לתמוה: אם החסידה היא בעלת חסד כל כך, מדוע יש לשקץ אותה ואסור לאוכלה, הרי מידותיה טובות?

אכן לכשנדייק בלשון רש"י נראה שהיא "עושה חסד עם חברותיה", ואם היתה בעלת חסד אמיתית היתה צריכה לעשות חסד עם כולם, לא רק עם חברותיה...

[רבי מאיר מפרימישלאן]

בדרך זו נוכל להבין אף מדוע העוף 'נָאָה' נאסרה באכילה (דברים יד, יג) אף ששיבחו חז"ל את ראייתה - "שרואה ביותר... עומדת בבבל ורואה נבלה בארץ ישראל" (חולין סג.); ואם ראייתה כה טובה - מדוע נאסרה באכילה?

אך מפני שבכח ראייתה היא משתמשת ע"מ לראות "**נבילה** בארץ ישראל" - ראוי שלא תעלה על שולחנות בני ישראל הטהורים ציפור כזו...

[הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוצק]

דבר תמוה נוסף יתיישב בדרך צחות לאור הדברים הנ"ל:

נהגו עם ישראל לשרוף בשריפת חמץ אף את כלי בדיקת החמץ - היעה והנוצה והנר (ועי' רמ"א או"ח סו"ס תמה). ויש לתמוה, בשלמא היעה והנוצה שנגע בהם חמץ - ישרפו, אך הנר שלא נגע בחמץ - מדוע ישרף?

אלא, נר שכל יעודו היה רק לגלות דברים רעים ולא רצויים - דינו לשריפה...

[האדמו"ר ממשיקולץ]

ובדרך אחרת נראה להסביר מדוע החסידה נכללת בעופות הטמאים בעוד היא "עושה חסד עם חברותיה": משום שע"י נתינה זו מחשיבה החסידה את עצמה ל"חסידה" - בעלת חסד וחסידות, בעוד מעשיה הללו הם נוהג שבעולם וחוב מוסרי...

[רבי חיים מייזל]

לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַטְּהוֹרִים וּבֵין הַטְּהוֹרִים אֲשֶׁר לֹא תֹאכְלוּ (יא, מז)

כיון שפתח הפסוק ב"**טמא**" ואח"כ "**טהור**", מדוע לבסוף פותח ב"**חיה הנאכלת**" - הטהורה, ומסיים ב"**חיה אשר לא תאכל**" - הטמאה?

ונראה לדרוש פסוק זה כמין חומר, ע"פ המסופר בגמ' (יומא פב:) על שתי נשים שהיו בחבלי לידה והריחו מאכל ביום כיפור ונתאוו לו. שאלו הנוכחים את רבי כדת מה לעשות, אמר להם שילחשו לנשים שיום כיפור הוא היום. והנה לאחת מהנשים פסקה התאוה - וממנה יצא רבי יוחנן, והאשה השניה המשיכה להתאוות לאכול וממנה יצא 'שבתאי אצר פירי', שהיה רשע.

זהו שאומר הכתוב: אם תחפוץ "**להבדיל בין**" העובר "**הטמא ובין הטהור**", הרי שתדע זאת אם תבדיל גם "**בין החיה הנאכלת**" חיה [יולדת] שתאכל ביום כיפור, היא תלד בן טמא, "**ובין החיה אשר לא תאכל**" ביום כיפור - היא תלד בן טהור!

ונמצא ש"החיה הנאכלת" היא אמו של "הטמא", ו"החיה אשר לא תאכל" היא אמו של "הטהור", וממילא הפסוק מסודר כהלכתו.

[כתב סופר]

מן ההכרח להעתיק כאן ביאור נפלא על המשך המעשה:

בגמ' שם מסופר שלאחר שלחשו על אוזן אמו של רבי יוחנן שיום כיפור היום ופסקה תאוותה, קרא רבי את הפסוק: "**בטרם אצור בבטן - ידעתיו**" (ירמיה א, ה), כלומר, בעוד שהיה רבי יוחנן בבטן - ידע והכיר את בוראו.

ויש להקשות מדוע רבי לא פסק שיביאו לילדות אוכל שהוא פחות מכשיעור, שכן כך היא ההלכה - שמותר לילדת לאכול פחות מכשיעור! - אלא שידע רבי ברוח קודשו שאותו עובר - רבי יוחנן - הוא זה שסיבור ש"חצי שיעור אסור מן התורה" (יומא עג), ולכן לא רצה להאכילו דבר שהוא עתיד לאוסרו.

על כך אמר רבי: "**בטרם אצור בבטן - ידעתיו**", כלומר, בטרם צאתך לאויר העולם ידעתי שבעתיד תסבור ש"חצי שיעור אסור מן התורה", ולכן לא פסקתי שיאכילו אותך פחות מכשיעור!...

[רבי ישראל מסלנט]

החידושים בלקטו מנספר "מתוקים מדבש" ישר כח למחבר

✉

לקבלת העלון בדוא"ל, שילחו בקשה לכתובת 3048927@gmail.com

הערות ורעיונות יתקבלו בברכה בדוא"ל הנ"ל ובטלפון 0527-111001

העלון יוצא לעת עתה במתכונת זו, המתכונת הקבועה תיקבע בשבועות הקרובים לפי תגובות הקוראים.

במעלות התפילה

הרב אברהם קופרמן שליט"א

ראש כולל ביישובת מיר ומו"ס מוזיאון אברהם

ברכות השחר - שעשה לי כל צרכי

- א. בגמ' כתוב שזו ברכה על מנעלים שעל ידיהם הוא יכול לעשות את כל פעילותיו [מי שנצרך לקנות נעל מיוחדת מרגיש יותר את החסד].
ואפשר להוסיף את כל כלי התחבורה המביאים את האדם אל מחוץ חפצו [אופניים,מוניות,מוטו].
ב. בגמ' כתוב שימכור אדם את כל אשר לו ויקנה מנעלים לרגליו, מוכח בגמ' שיש למנעלים עדיפות עליונה בצורך האדם. אולם כיון שהרכבה מאתנו לא מרגישים את זה חשבתי לחדש דבר מפתיע!
ג. שזו ברכה מוללת לכל צרכיו של האדם!
כסף [שעמו יכול להשיג כמעט כל צרכיו], עבודה המפרנסת, שיעורי תורה, חבורות, דירה, מכונית כביסה, ושאר המכוונות, מחשב, רופאים, ושאר בעלי אומנויות שעוזרים לנו, אוכל המזביע אותנו, אשה ילדים, כבוד, ואין סוף הנאות [גשמייות ורוחניות] שיש לנו שאין עליהם ברכה פרטית, הנכללים בברכה זו!
ד. יש בברכה זו נימה אישית מאוד. שלא כמלביש ערומים ודומיו שהם ברכות מוללות את כל הברואים בדבר שווה, כאן יש דגש על "שעשה לי" "כל צרכי" [צורך שלי].
ה. שמעתי שיש בברכה זו גם אמונה שלא חסר לי דבר ואת כל צרכי ה' נתן לי! [ולא כמו רבים שמתאוננים שחסר להם...] וזו המשנה באבות איהו עשיר השמח בחלקו [וכדאי כמה שנים לעבוד על נושא זה].

סיפור לשבת

לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַטָּהוֹר

סיפר הגאון ר' שריה דיבליצקי שליט"א שבא לבקר בשבת אחד המתפללים בביהכ"ס, שהיה חולה מאד, והרופאים פקדו עליו לאכול בשר דבר אחר [חזיר].
והנה כאשר אך נכנס לחדר מצארו כשהוא סועד את ארוחת הצהרים וכולו שקוע במציצת לשד העצם של הדבר אחר. כאשר גילה שהרב נכנס לחדרו, מיד התנצל. כבוד הרב! הרופא פקד עלי לאכול בשר זה מטעמי פקוח נפש.
השיב הרב. אבל למצוין את העצם, מי התיר לך?
ומעשה באשה קשישה שהיתה צדקת גדולה והנה נפלה למשכב.
כיון עצמבה החמיר, הורו לה הרופאים שתאכל מבשר החזיר, כי שומנו בריא לה ועשוי לרפאותה.
אמרה האישה בסירוב: לאכול בשר חזיר? טוב מותי מחיי!
לאחר הפצרות חוזרות ונשנות של משפחתה, הסכימה בתנאי שישחטו את החזיר כדת וכדין בהשגחתו של הרב.
מחוסר ברירה כך עשו. והנה מיד לאחר השחיטה ביקשה לראות את ריאותיו של הדבר אחר. גוועלד! זעקה הקשישה. ישנה סירבה בריאה. ובמקום החליטה כי לא תאכל מבשר זה, עד אשר הרב עצמו ייד שיהבשר בשר "גלאת" ללא פקפוק.
עד כאן! אמר הרב. לאכול כן. אבל להגיד על החזיר שהוא כשר, זה לא!
כאשר ישנו פקוח נפש מותר לאכול בשר פיגולים ומאכלות אסורות למיניהם. אבל, כשרים הם לא! כי בעצם מציאותם הם מלאים בארם הטומאה.

[בנאות דשא]

משנת הכשרות

חיטה

הנגיעות: לעיתים קרובות נגועה וחיבת בדיקה קפדנית.
שלב א - בדיקה בעת הקנייה: ראוי לקנות חיטה מטיב מעולה בלבד, ולוודות שהשקית נקיה מחורקים, ללא פיזורים בתחתית השקית וללא גושי גרגירים דבוקים היכולים להוות תסמין לנגיעות.
שלב ב - סינון: מרקדים כוס עד כוס וחצי חיטה, לתוך מסננת שנקביה קטנים מהחיטה כך שהחיטה תישאר במסננת והפסולת תיפול לתוך משטח לבן חלק על מנת שיהיה ניתן להבחין אם ישנם חרקים שונים. במידה ונמצאה נגיעות אין להשתמש במוצר.
שלב ג - ברירה בין הגרגירים: מפזרים חופן גרגירי חיטה על משטח לבן חלק באופן שיהיו הגרגירים פרודים זה מזה, ומתבוננים במהלך הברירה אם ישנם חרקים חומים או שחורים או זחלים בהירים.
שלב ד - השריה במי מלח: ממלאים קערת מים עם מלח בכמות כפולה מהחיטה, שופכים את החיטה למים ומיד בוחשים בתנועות סיבוביות, במידה וצפים גרגירים על פני המים קרוב לוודאי שזהו סימן לנגיעות, ולכן יש להסיר את אותם הגרגירים, במידה וצפו חרקים יש להימנע מלהשתמש במוצר.
ר' יניב מזרחי - משיג כשרות מעלה אדומים

איבוד ההפרלה

מנהג ועד הערב

מאיתנו מתרחקים

מי אני ?

פגיון לאין ויקרא: קצנץ אלה. "לא רק בראיית" - אא אלה. "אלא אף בידיעתי" - אא אלה.

"אבוא גם בנגיעות" - אא אלה אלה אלה אלה אלה. "ובדיבורים ולא במחשבות" - אא אלה אלה אלה אלה אלה.

לתרומות להדפסת העלון לעילוי נשמת ולרפואת 05041-29182

הרב שמעון פלולי שליט"א מו"צ הקהילה החרדית - רינת המעלה

"ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת" (ט' ב').

פירש"י קח לך עגל - להודיע שמכפר לה קרבן" על ידי עגל זה על מעשה העגל.

ובפשטות, הביאור הוא שהקב"ה ציווה אל אהרן לקחת עגל לחטאת (ולא בהמה אחרת), לרמוז לו שכיפר לו על עוון העגל. אולם נראה שיש בענין זה דבר עמוק יותר, וכמו שיתבאר.

דהנה בענין חטא העגל ביאר הרמב"ן (שמות ל"ב א') שלא בקשו העגל להיות להם לאל ממות ומחיה, ולקבל אלוהותו עליהם. אלא שהיו מבקשים משה אחר להיות מורה דרכם, שאמרו משה שהורה לנו הדרך ממערים ועד הנה, שהיו המסעות על פי ה' ביד משה, אבד ממנו, נעשה לנו משה אחר שיוורה הדרך לפנינו על פי ה' בידו.

והטעם שהוציא להם אהרן צורת עגל, מפני שישאל היו במדבר חורב שממה, והחורבן ושמונות עולם יבואו מן הצפון, כדכתיב (ירמיה א' י"ד) מצפון תפתח הרעה על כל יושבי הארץ, כי מהשמאל לבוא מדת הדין לעולם להשיב על כל יושבי הארץ כרעתם. והנה במעשה המרכבה אמר פני שור מהשמאל לארבעתם (יחזקאל א' י'). ולכן חשב אהרן כי המחריב יורה דרך מקום החורבן כי שם כוהו הגדול, ובהיותם עובדים שם לאל יערה רוח ממרום כאשר נאצל על משה. וזהו שאמר חג לה' מחר, שיהיו העבודות והובחים לשם המיוחד להפיק רצון ממנו אל בעל הצורה, כי בהיותה לפניהם יכנו אל ענינה. עכ"ד הרמב"ן.

ומכל מקום נחשב להם אותו החטא כעבודה זרה ממש, מפני שעצם האמונה במציאות אשר יאציל הקב"ה מכוחו על איזה תבנית להורות לישראל דרכם, הינה בכלל עבודה זרה.

והנה בטעם מעשה הקורבנות ביאר הרמב"ם במורה נבוכים (ג', מ"ו) שהמצרים והכשדים אשר היו ישראל גרים ותושבים בארצם מעולם, היו עובדים לבקר ולצאן, כי המצרים עובדים למלה, והכשדים עובדים לשדים אשר יראו להם בדמות שעירים, ואנשי הודו עד היום לא יושחו בקר לעולם, כעבור כן ציווה ה' לשחות אלו השלשה מינין, כדי שיוודע כי הדבר שהיו חושבים, הוא אשר יקריבו לבוא, וכו' יתכפרו העונות. כי כן יתרפאו האמונות והרעות שהם מדווי הנפש, כי כל מדווי וכל חולי לא יתרפא כי אם בהפכו.

ונראה שמה שעבדו האומות לכבשים ולעזים, אינו מושם שיחסו למלה עצמו כוחות, אלא מפני שיחסו למזול כוחות, וכלשון הרמב"ן (ויקרא א' ט') "כי מחשבת הרשעים הנוכרים לעבוד למזל מלה ומזל שור שיש להם כח בהם כפי מחשבתם, ולכן לא יאכלו אותם לכבוד בהם ויסודם".

והנה באמת כן הוא הדבר, שנתן הקב"ה באותם המזלות כוחות, וכמו שכתב הרמב"ן בפרשת בא (שמות י"ב ג') בביאור הצינוי "ויקחו להם איש שם לבית אבות" - טעם המצוה הזאת, כעבור כי מזל מלה מחדש ניסן בכחו הגדול, כי הוא מזל הצומח, לכן צוה לשחות מלה ולאכול אותו, להודיע שלא מול מלך מלך יצאנו ממש אלא מגורת עליון.

וכן כתב בפרשת אחרי מות (ויקרא י"ח כ"ה) בביאור הפסוק "בהנחל עליון גוים וגו' כי חלק ה' עמו וגו'" (דברים ל"ב ח' ט') - כי השם הנכבד ברא הכל, ושם כח התחתונים בעליונים, ונתן על כל עם ועם בארצותם לגוייהם כוכב ומזל ידוע כאשר נודע באצטניעות. וזהו שנאמר (דברים ד' י"ט) אשר חלק ה' אלוךך לכל העמים, כי חלק לכולם מזלות בשמים, וגבוהים עליהם מלאכי עליון נתנם להיותם שרים עליהם.

ודעת הרמב"ם שמטעם זה ציוה הכוה"א לקחת אותם הכוה"א אשר כוחם ויסודם מאותם הכוחות, להורות שאין אנו מייחסים איזה כח לאותם הכוחות, אלא מאמינים אנו שהענו מושפעים מכוחו של הקב"ה בלבד.

ונמצא שמעשה הקרבת הקרבנות מורה להיפך ממעשה העגל. שמעשה העגל נבע מכח מחשבה שהקב"ה מאציל כח על איזה מזל אשר בשמים (אשר סמלו הוא תבנית העגל אשר בארץ), וכיד אותו כח להשפיע על עם ישראל הנמצאים בארץ. ואילו מעשה הקורבנות בא להורות שאין אנו מאמינים בשום כוח מן הכוחות שיכול להשפיע על עם ישראל שהם חלק ה', וכל אשר בארץ אינו מושפע ביחס לעם ישראל אלא ע"י הכוה"א יתברך באופן ישיר.

ובהו יתבאר דברי חז"ל, שבעצמיו של הקב"ה לאהרן "קח לך עגל בן בקר לחטאת והקרב לפני ה'", הודיע לו הקב"ה שנתכפר לו עוון העגל, שציווה הקב"ה לאהרן בעצמו להקריב את העגל, מעשה המורה שאין כח אחר המושפע על עם ישראל בזה העולם וזאת הקב"ה, ובהו הודיעו שכיפר לו על מעשה העגל שנתגלגל על ידו שהורה להיפך.

ישמח לב מבקשי השם

בסייעתא דשמיא נפתח שיעור בגמרא והלכה
מפי הרב שמעון פלולי בימים ב, ה בשעה 20:00 - 21:00
בואו להגדיל תורה ולהאדירה

ש"ס אלהאן אלה

- היכן יש חצי כפול? (י, טז; ע"י קדושין ל.)
- היכן מוזכר בפרשה זמן מסוים שהוא שיעור לתחילת תפילה? (יא, טז)
- היכן מוזכר כלי לשתיה? (יא, יז)
- היכן רמזו בחר כפול? (יא, יט)
- אלו מכות מצרים מוזכרים בפרשה? (ט, ט; יא, כב)
- היכן מצינו שתי אותיות שונות, סמוכות זו לזו, ונראות ממש זהות? (יא, כב)
- מהן החיות הבאות (בלע"ז): מושיילונש; אישפריר; שליונא; צואטיש; ייבן; קלאב שורין; טלפא; ציגנייה; היורין; הופא; נגר טורא; לגונשטא; מושיטלא; פוייט; הריצו; ליישרדה; לימוצה; טלפא; (רש"י י"א, פסוקים יא; טז; יז; יח; יט; כ; כט; ל)

פרשת פרה

כתב המשנ"ב "השלישית היא פרשת פרה אדומה והיא בשבת שקורים פרשת החודש, שכן היה שריפתה סמוך לניסן, כדי להוות בה את ישראל באפר החטאת מיד אחר הקמת המשכן כדי שיהיו טהורים ויכולו לעשות הפסח בזמנו, לבק קורין פרשה זו, להתפלל לפניו יתברך שגם עלינו יזווק מים טהורים במהרה" (וכן בהפטרות: "זרקתו" עליכם מים טהורים, וטהרתם"). שו"ע שם ס"ו: "יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה חייבים לקרוא מדאורייתא", ובמשנ"ב: "זהרבה אחרונים כתבו שפרשה זו אינה מדאורייתא, וע"כ בסי' ס' במ"ב דאפי' במצוה דרבנן ג"כ צריך לכוון לצאת ידי המצוה". וז"ל הש"ת אמת: "הז"ל קבעו לקרות פרשת פרה בסוף השנה להיות כל אחד בא ליטרה, כן מסויגולים הימים הללו שנטהר כל בני" קודם הפסח, ממילא מתעורר השפעת טהרה בלבבות בני" מן השמים. ועיקר הטהרה בכח הטהרה, א"כ עיקר הטהרה יש גם עתה בקריאת פרשה זו.

לרגל זמן קיץ הבעל"ט מקבלים אנרכים

בכולל "שלום לעם" - מעלה אדומים

מלגה נאה

לפרטים 052-7644406

לרפואת: רחל בת עליה, אפרת מל בת לאה, טליה חנה, רחמה, שלום בן גילה, רחמה נועה בת בת שבע, דבורה, אחיה צבי בן בתיה.

לעילוי נשמת שבתאי בו נעמה

זמני התפילות בביהכ"ס

רינת המעלה:

ערב שבת

מנין חדש! פלג המנחה 17:15

שבת קודש

שחרית - 7:00

קידוש ושיעור בבן איש חי - 9:00

ימי חול

מנחה - 17:00

כולל ערב - 19:00 - 21:00

ערבית - 21:00

תהילים לבנות ער"ש - 17:15

תהילים לבנות ש"ק - 17:30

אבות ובנים - 17:30